

NIKOLAS SPARKS

Utočište

Prevela
Žermen Filipović

■ Laguna ■

Naslov originala

Nicholas Sparks

SAFE HAVEN

Copyright © 2010 by Nicholas Sparks

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ovo je prozno književno delo. Imena, ličnosti, mesta i događaji plod su pišćeve mašte. Svaka sličnost sa stvarnim ličnostima, živima ili mrtvima, događajima i mestima sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovu knjigu s ljubavlju posvećujem Polu i Adrijen Kot.
Mojoj divnoj porodici. Već mi oboje nedostajete.*

Izjave zahvalnosti

Svaki put kad završim roman, razmišljam o ljudima koji su mi pomagali u tom procesu. I kao i uvek, prva među njima je moja supruga Keti, koja ne samo da mora trpeti stvaralačku ćudljivost koja me kao pisca ponekad obuzme već je preživela vrlo tešku godinu tokom koje je izgubila oba roditelja. Volim te i voleo bih da sam ti nekako mogao ublažiti gubitak. Saosećam s tobom.

Zahvalnost takođe zaslužuju moja deca – Majls, Rajan, Landon, Leksi i Savana. Majls je na fakultetu, a najmlađe dete mi je u trećem razredu osnovne škole. Gledati ih kako rastu neprestani je izvor radosti.

Moj agent Tereza Park uvek zaslužuje zahvalnost za sve što čini ne bi li mi pomogla da roman napišem najbolje što umem. Imam sreće što radim s tobom.

Isto važi i za moju urednicu Džejmi Rab. Od nje sam naučio mnogo o pisanju i zahvalan sam što je deo mog života.

Deniz di Novi, moja holivudska prijateljica i producentkinja mojih filmova, već godinama mi je izvor radosti i prijateljstva. Hvala za sve što si učinila za mene.

Dejvid Jang, izvršni direktor izdavačke kuće *Hachette Book Group*, i pametan je i sjajan. Hvala mu što prihvata činjenicu da uvek sa zakašnjenjem predajem tekst.

Haui Sanders i Kija Kajatijan, moji filmski agenti, rade sa mnom godinama i veliki deo mog uspeha posledica je njihovog napornog rada.

Dženifer Romanelo, moj reklamni agent iz izdavačke kuće *Grand Central Publishing*, saradivala je sa mnom na svakom romanu koji sam napisao i smatram se srećnim zbog svega što ona radi.

Edna Farli, takođe moj reklamni agent, profesionalna je i vredna, i bajna kad pomaže da moja putovanja teku bez problema. Hvala ti.

Moj advokat Skot Švimer nije samo prijatelj već i izuzetan stručnjak kad treba pregovarati o suptilnijim tačkama mojih ugovora. Čast mi je što radim s tobom.

Abi Kuns i Emili Svit, dve saradnice iz agencije *Park Literary Group*, zaslužuju moju zahvalnost za rad s mojim stranim izdavačima, na mojoj veb-stranici i ugovorima koji stižu na moju adresu. Najbolje ste.

Marti Bouen i Vik Godfri, koji su obavili sjajan posao kao producenti *Dragog Džona*, zaslužuju moju zahvalnost za svoj rad. Cenim brigu koju su pokazali radeći na ovom projektu.

Bilo je sjajno raditi sa Dženifer Gibgot i Adamom Šenkmanom, producentima *Poslednje pesme*. Hvala za sve što ste učinili.

Kortni Valenti, Rajan Kavano, Taker Tuli, Mark Džonson, Lin Haris i Lorenzo di Bonaventura – svi su s velikim

žarom radili na mojim filmovanim romanima i želim da im zahvalim za sve što su učinili.

Hvala i Šeron Krasni, Flegu i timu lektora i korektora koji su radili dugo u noć da bi pripremili ovaj roman za štampu.

Džef van Vi, moj partner u pisanju scenarija za *Poslednju pesmu*, zaslužuje moju zahvalnost za žar i trud na stvaranju scenarija, kao i za prijateljstvo.

1

Dok je Kejti prolazila između stolova, povetarac s Atlantika mrsio joj je kosu. Nosila je tri tanjira u levoj ruci i još jedan u desnoj, odevena u farmerke i majicu na kojoj je pisalo *Kod Ajvana: Probajte našu ribu – makar jedan list*. Odnela je tanjire četvorici muškaraca u polo majicama; njoj najbliži pogledao ju je i nasmešio se. Iako se trudio da izgleda kao da je samo ljubazan, znala je da ju je odmeravao dok se udaljavala. Melodi je spomenula da muškarci dolaze iz Vilmingtona i traže lokacije za snimanje filma.

Pošto je otišla po bokal ledenog čaja i ponovo im napunila čaše, vratila se za pult za kelnerice. Krišom je bacila pogled na prizor koji se pružao pred njom. Bio je kraj aprila, temperatura skoro savršena, a plavo nebo videlo se sve do obzorja. Priobalna vodena saobraćajnica, njoj za leđima, bila je mirna uprkos vetru i delovala je kao ogledalo u kojem se vidi boja neba. Desetak galebova sedelo je na ogradi, čekajući da se sjure pod stolove ako neko ispusti parče hleba.

Ajvan Smit, vlasnik restorana, mrzeo ih je. Nazivao ih je letećim pacovima i već je dvaput prošao pored ograde mašući drvenom spravom za otpušavanje slivnika ne bi li ih rasterao. Melodi se primakla Kejti i priznala da je ne brinu toliko galebovi koliko pomisao gde je bila sprava. Kejti nije rekla ništa.

Pripremala je još jedan bokal ledenog čaja i brisala pult. Trenutak kasnije osetila je da je neko tapše po ramenu. Okrenula se i ugledala Ajvanovu kćerku Ajlin. Lepa devetnaestogodišnjakinja s konjskim repom radila je honorarno kao domaćica restorana.

„Kejti... možeš li preuzeti još jedan sto?“

Kejti je pogledala svoje stolove i razmislila koliko joj vremena treba za svaki. „Naravno“, klimnula je glavom.

Ajlin je sišla niz stepenice. Sa obližnjih stolova do Kejti su dopirali delovi razgovora – ljudi su pričali o prijateljima ili porodici, vremenu, pecanju. Za stolom u uglu, primetila je, dvoje ljudi je zatvorilo jelovnike. Žurno im je prišla i primila narudžbinu, ali se nije zadržavala kod stola i neobavezno ćaskala kako je to činila Melodi. Njoj neobavezno ćaskanje nije išlo od ruke, ali bila je vredna i ljubazna i činilo se da to ne smeta nikom od gostiju.

Radila je u restoranu od početka marta. Ajvan ju je zaposlio jednog hladnog sunčanog popodneva kad je nebo bilo boje crvendaćevog gnezda. Kad je rekao da bi mogla početi da radi narednog ponedeljka, jedva se suzdržala da ne zaplače pred njim. Sačekala je dok nije krenula kući i briznula u plač. U to vreme bila je bez novca i već dva dana nije pojela ništa.

Gostima je ponovo sipala vodu i ledeni čaj, a zatim se uputila u kuhinju. Riki, jedan od kuvara, namignuo joj je kao i obično. Dva dana ranije pozvao ju je da izađu, ali mu je rekla da ne želi da izlazi ni s kim iz restorana. Imala je osećaj da će Riki ponovo pokušati i nadala se da je osećaj vara.

„Mislim da će danas biti manje posla“, primetio je Riki. Bio je plavokos, vitak, možda godinu-dve mlađi od nje i još je živio s roditeljima. „Kad god pomislimo da ćemo završiti, zatrpaju nas iznova.“

„Lep je dan.“

„Pa zašto su ljudi ovde? Po ovakvom danu trebalo bi da su na plaži ili na pecanju. To ću uraditi čim završim s poslom ovde.“

„Zvuči kao dobra zamisao.“

„Mogu li te kasnije odvesti kući?“

Najmanje dvaput nedeljno se nudio da je vozi kući. „Ne, hvala. Ne živim toliko daleko.“

„Nije mi teško“, navaljivao je. „Naprotiv.“

„Šetnja mi prija.“

Pružila mu je cedulju s narudžbinom i Riki ju je pričvrstio na točak, a zatim joj predao jedno od ranije naručenih jela, koje je odnela za odgovarajući sto.

Restoran *Kod Ajvana* bio je mesna znamenitost, lokal koji je poslovao skoro trideset godina. Otkako se zaposlila tu, Kejt je počela da prepoznaje redovne goste, a dok je išla restoranom, pogled bi joj s njih odlutao ka ljudima koje nije videla ranije. Zaljubljeni parovi, parovi koji ne obraćaju pažnju jedno na drugo. Porodice. Činilo se da niko ne štrči, a niko se nije ni raspitivao za nju, ali bilo je

trenutaka kad bi joj ruke zadrhtale, a čak i sada je spavala s upaljenim svetlima.

Kratka kosa joj je bila kestenjastosmeđa; farbala ju je u sudoperi u malenoj iznajmljenoj brvnari. Nije se šminkala i znala je da će joj lice potamneti, možda i previše. Podsećala je sebe da kupi kremu za zaštitu od sunca, ali nakon što bi platila stanarinu i račune, nije joj preostajalo mnogo za luksuz. Čak je i krema za zaštitu od sunca bila mimo njenih mogućnosti. U restoranu je imala dobar posao i bilo joj je drago što ga ima, ali hrana nije bila skupa, što je značilo da ni napojnice nisu visoke. Uz jednoličnu ishranu, pirinač i pasulj, pastu i ovsenu kašu, smršala je za poslednja četiri meseca. Mogla je napipati rebra ispod košulje, a do pre nekoliko nedelja imala je tamne podočnjake za koje je mislila da neće nestati nikad.

„Mislim da te ovi momci gledaju“, rekla je Melodi pokazujući glavom ka stolu za kojim su sedela četiri muškarca iz filmskog studija. „Pogotovo onaj smeđokosi. Sladak je.“

„O“, rekla je Kejti. Stavila je vodu da skuva još kafe. Bilo šta što bi rekla, Melodi bi sasvim sigurno razglasila svima, pa joj je Kejti obično govorila vrlo malo.

„Šta? Ne misliš da je sladak?“

„Zaista nisam primetila.“

„Kako možeš da ne primetiš kad je muškarac sladak?“, Melodi ju je gledala u neverici.

„Ne znam“, odgovorila je Kejti.

Kao i Riki, i Melodi je bila koju godinu mlađa od Kejti, možda je imala dvadeset pet. Crvenkaste kose, zelenooka namiguša izlazila je s mladićem po imenu Stiv koji je bio dostavljač u prodavnici kućnih potrepština na drugom

kraju grada. Kao i ostali u restoranu, odrasla je u Sautportu, koji je opisivala kao raj za decu, porodični život i starije osobe, ali najturobnije mesto na svetu za osobe bez partnera. Barem jednom nedeljno je saopštavala Kejti kako će se odseliti u Vilmington gde ima barova i klubova i mnogo više prodavnica. Činilo se da zna sve o svima. Ogovaranje, ponekad bi pomislila Kejti, bilo je Melodino pravo zanimanje.

„Čula sam da te je Riki pozvao da izađete“, rekla je menjajući temu, „i da si ga odbila.“

„Ne volim da izlazim s ljudima s kojima radim.“ Kejti se pretvarala da je zaokupljena slaganjem srebrnih poslužavnika.

„Mogli bismo izlaziti učtvoro. Riki i Stiv pecaju zajedno.“

Kejti se pitala je li je Riki na ovo nagovorio ili je to smislila sama Melodi. Možda i jedno i drugo. Uveče, nakon zatvaranja restorana, osoblje se uglavnom zadržavalo još neko vreme i časkalo uz pivo-dva. Izuzev Kejti, svi su godinama radili *Kod Ajvana*.

„Mislim da to nije dobra zamisao“, protivila se Kejti.

„Zašto ne?“

„Jednom sam imala loše iskustvo“, rekla je Kejti. „Mislim, kad sam izašla s momkom s posla. Otada sam uvela pravilo da to ne radim više.“

Melodi je zakolotala očima, a zatim požurila ka jednom od stolova koje je usluživala. Kejti je odnela račun za dva stola i rasklonila prazne tanjire. Stalno je nešto radila, kao i uvek, trudeći se da ne gubi vreme i da bude nevidljiva. Pognute glave, sređivala je pult dok nije bio besprekorno čist. Dan joj je tako prolazio brže. Nije očijukala s mlađićem iz filmskog studija, pa se na odlasku nije osvrnuo.

Kejti je radila dve smene, i za ručak i za večeru. Dok se smrkavalo, volela je da posmatra kako boja neba iz plave preko sive prelazi u narandžastu i žutu na zapadnom obodu sveta. Pri zalasku sunca voda je svetlucala a jedrenjaci se ljuljali na povetarcu. Igllice kao da su se presijavale na borovima. Čim bi sunce zašlo za obzorje, Ajvan bi uključivao gasne grejalice čiji su kalemi sijali kao svetiljke od bundeve. Kejtino lice je pomalo izgorelo na suncu, pa ju je zbog toplote koja se širila peckala koža.

Uveče su umesto Rikija i Melodi radili Abi i Veliki Dejv. Abi je bila srednjoškolka koja se mnogo kikotala, a Veliki Dejv je u restoranu pripremao večere skoro dvadeset godina. Bio je oženjen, imao dvoje dece i na desnoj podlaktici istetoviranu škorpiju. Zbog njegovih sto pedeset kilograma, lice mu se sijalo dok je radio u kuhinji. Svima je davao nadimke, a nju je zvao Kejti Ket.

Gužva u vreme večere trajala je sve do devet sati. Kad je počela jenjavati, Kejti je počistila i zatvorila pult za kelnerice. Pomogla je pomoćnom osoblju da odnesu tanjire u sudoperu dok su još sedeli gosti za njenim stolovima. Za jednim od njih sedeo je mladi par i Kejti je primetila prstenje dok su se držali za ruke preko stola. Bili su privlačni i srećni i tada je doživela osećaj već viđenog. I ona je bila poput njih nekad, davno, tek na trenutak. Ili je tako mislila, jer je shvatila da je trenutak bio samo privid. Kejti je srećnom paru okrenula leđa, poželevši da zauvek izbriše uspomene i nikad više ne iskusi to osećanje.

2

Narednog jutra Kejti je, noseći šolju kafe, izašla na trem dok su joj pod bosim stopalima škripale daske; naslonila se na ogradu. Ljiljani su nicali u divljoj travi na mestu gde je nekad bila leja. Podigla je šolju i uživajući u mirisu otpila gutljaj.

Dopadalo joj se ovde. Sautport je bio drugačiji od Bostona, Filadelfije, Atlantik Sitija, i njihove neprestane saobraćajne buke, mirisa i užurbanih ljudi na pločnicima, a ovde je i prvi put u životu imala nešto što je mogla nazvati svojim domom. Brvnara nije bila bogzna šta, ali bila je njena, nije se nalazila na prometnom mestu i to je bilo dovoljno. Bila je to jedna od dve istovetne građevine na kraju pošljunčane staze, nekadašnje lovačke kućice sa zidovima obloženim drvetom, ugneždene uz gaj hrastova i borova na obodu šume koja se protezala do obale. Dnevna soba i kuhinja bile su male, u spavaćoj sobi nije bilo plakara, ali kućica je bila nameštena – uključujući i stolice za ljuljanje na tremu – a najam je bio veoma nizak. Brvnara nije bila upropaštena, već samo puna prašine nagomilane

zbog višegodišnjeg neodržavanja, a vlasnik je ponudio da kupi potrepštine ukoliko je Keti voljna da je dotera. Otkako se uselila, bezmalo je sve slobodno vreme provodila na sve četiri ili stojeći na stolicama i radila upravo to. Ribala je kupatilo dok nije zablistalo; oprala je tavanicu vlažnom krpom. Očistila je prozore sirćetom i sate provela na sve četiri trudeći se iz sve snage da ukloni rđu i garež s linoleuma u kuhinji. Rupe u zidovima popunila je gitom i šmirglala ga dok nije postao gladak. Zidove u kuhinji okrečila je veselom žutom bojom, a kuhinjske ormariće obojila blistavobelom. Spavaća soba joj je sada bila svetloplava, dnevna – bledožućkasta, a prošle nedelje je stavila novu presvlaku na sofu koja je sad izgledala kao nova.

Kako je najveći deo posla sada bio za njom, volela je da po podne sedi na tremu pred kućom i čita knjige koje je uzimala iz biblioteke. Uz kafu, čitanje joj je bilo jedina slabost. Nije imala televizor, radio, mobilni telefon, mikrotalasnu pećnicu, pa čak ni automobil, a sve što je posedovala mogla je spakovati u jednu torbu. Imala je dvadeset sedam godina, bivša dugokosa plavuša bez pravih prijatelja. Ovamo se doselila gotovo bez ičega, a mesecima kasnije i dalje je posedovala vrlo malo. Polovinu napojnica je štedela i svake noći novac odlagala u limenku od kafe sakrivenu na tajno mesto ispod trema. Taj novac je čuvala za krajnju nuždu i radije je gladovala nego da ga potroši. Saznanje da ušteđevina postoji naprosto joj je pomagalo da lakše diše jer je prošlost uvek bila tu negde i mogla se vratiti svakog trenutka. Prošlost je krstarila svetom tragajući za njom, i iz dana u dan bivala sve gnevniija.

„Dobro jutro“, začuo se glas prenuvši je iz misli. „Ti mora da si Kejti.“

Kejti se okrenula. Sa ulegnutog trema susedne kućice mahala joj je žena duge, neposlušne smeđe kose. Izgledala je kao da joj je trideset pet godina; na sebi je imala farmerke i košulju na kopčanje rukava zavrnutih do laktova. Na glavi, u zamršenim kovrdžama, videle su se naočari za sunce. Držala je malu prostirku i činilo se kao da razmišlja da li da je istrese ili ne, a onda ju je na kraju bacila u stranu i krenula prema Kejti. Kretala se s lakoćom i snagom osobe koja redovno vežba.

„Irv Benson mi je rekao da ćemo biti susedke.“

Kućevlasnik, pomislila je Kejti. „Nisam shvatila da će se neko useliti tu.“

„Mislim da nije ni on. Samo što nije pao sa stolice kad sam mu rekla da ću iznajmiti brvnaru.“ U tom trenutku je stigla do Kejtinog trema i ispružila ruku. „Prijatelji me zovu Džo“, kazala je.

„Drago mi je“, rekla je Kejti prihvativši ruku.

„Možeš li poverovati da je vreme ovakvo? Prelepo je, zar ne?“

„Divno jutro“, složila se Kejti premeštajući se s noge na nogu. „Kad si se uselila?“

„Juče po podne. A onda sam, o, radosti, skoro čitavu noć provela kijajući. Mislim da je Benson skupio svu moguću prašinu i odložio je u moju kuću. Ne bi verovala kako je unutra.“

Kejti je glavom pokazala na vrata. „I moja je izgledala isto.“

„Ne izgleda tako. Izvini, nisam mogla da odolim, pa sam iz svoje kuhinje bacila pogled kroz tvoje prozore. Tvoja je

kuća svetla i vedra. Ja sam pak iznajmila prašnjavi lagum pun paukova.“

„Gospodin Benson mi je dozvolio da okrečim.“

„Kladim se da jeste. Sve dok to on ne mora da uradi, kladim se da će gospodin Benson i meni dozvoliti da okrečim. On dobije lepu čistu kuću, a ja – sav posao.“ Suvo se osmehnula. „Otkad živiš ovde?“

Kejti je prekrstila ruke osećajući kako joj jutarnje sunce greje lice. „Skoro dva meseca.“

„Nisam sigurna da sam u stanju da izdržim toliko dugo. Ako nastavim da kijam kao prošle noći, glava će mi dotad verovatno otpasti.“ Iz kose je izvukla naočari za sunce i krajem košulje brisala stakla. „Sviđa li ti se Sautport? Drugačiji svet, zar ne?“

„Kako to misliš?“

„Po govoru bih rekla da nisi iz ovih krajeva. Pretpostavljam da si sa severa?“

Zastavši načas, Kejti je potvrdno klimnula glavom.

„Tako sam i mislila“, nastavila je Džo. „Treba vremena da se navikneš na Sautport. Hoću da kažem, oduvek sam ga volela, ali ja sam pristrasna prema malim gradovima.“

„Odavde si?“

„Ovde sam odrasla, otišla i na kraju se vratila. Stara priča, zar ne? Osim toga, ovako prašnjavu kuću ne možeš naći baš svuda.“

Kejti se osmehnula i na trenutak su obe začutale. Džo je, činilo se, zadovoljno stajala pred njom i čekala da ona povuče sledeći potez. Kejti je otpila gutljaj kafe, pogledala ka šumi, a onda se setila da bi mogla biti i učtivija.

„Jesi li za kafu? Upravo sam je skuvala.“

Džo je ponovo naočari za sunce gurnula u kosu. „Znaš, nadala sam se da ćeš me ponuditi. Čeznem za kafom. Svi sudovi su mi još u kutijama, a kola su mi na popravci. Imaš li predstavu šta znači suočiti se s početkom dana bez kofeina?“

„Imam predstavu.“

„Pa, samo da znaš, ja sam pravi kofeinski zavisnik. Pogotovo kad treba da se raspakujem. Jesam li spomenula da mrzim raspakivanje?“

„Mislim da nisi.“

„Nema ničeg goreg od toga. Smišljaš gde sve da smetiš, udaraš kolenima o sve i svašta dok se vrtiš po onom neredu. Ne brini, nisam od onih suseda koji traže takvu vrstu pomoći. Kafu pak...“

„Hajde.“ Kejti joj je rukom dala znak da uđe. „Ne zaboravi da je kuća već bila nameštena kad sam je iznajmila.“

Otišavši do ormarića, Kejti je izvadila šolju, napunila je do vrha i poslužila Džo. „Izvini, nemam ni mleka ni šećera.“

„Ne treba“, rekla je Džo prihvatajući šolju. Dunula je u kafu i otpila gutljaj. „Dobro, sad je i zvanično“, kazala je. „Odsad si mi najbolja prijateljica na čitavom svetu. Ovo je taaaako dobro, hvala ti.“

„Nema na čemu“, odvratila je.

„Benson je rekao da radiš *Kod Ajvana*?“

„Kao kelnerica.“

„Radi li Veliki Dejv i dalje tamo?“ Kad je Kejti potvrdno klimnula, Džo je nastavila: „Radio je tamo i pre nego što sam ja pošla u srednju školu. I dalje svima daje nadimke?“

„Da“, potvrdila je.

„A Melodi? Govori li još kako su slatki gosti?“

„Stalno.“

„A Riki? Nabacuje li se i dalje novim kelnericama?“

Kad je Kejti ponovo klimnula glavom, Džo se nasmejala. „Tamo se ništa ne menja.“

„Jesi li radila tamo?“

„Ne, ali ovo je mali grad, a restoran *Kod Ajvana* je gradska znamenitost. Osim toga, što duže živiš ovde, biće ti jasnije da ovde nema tajni. Svi znaju sve o svima, a neki ljudi, kao, recimo... Melodi... ogovaranje su podigli na nivo umetnosti. Nekad me je to dovodilo do ludila. Naravno, polovina ljudi u Sautportu upravo je takva. Ovde osim ogovaranja i nema šta da se radi.“

„Ali vratila si se.“

Džo je slegnula ramenima. „Da, jesam. Šta da kažem? Možda mi se dopada ludilo.“ Otpila je još jedan gutljaj kafe i pokazala kroz prozor. „Znaš, sve vreme dok sam živela ovde, nisam uopšte znala da postoje ove dve brvnare.“

„Kućevlasnik kaže da su bile lovačke kućice. Nekad su bile deo plantaže, a zatim je rešio da ih iznajmljuje.“

Džo je zavrtela glavom. „Ne mogu da verujem da si se doselila ovamo.“

„I ti si“, uzvratila je Kejti.

„Jesam, ali jedini razlog što sam na to uopšte i pomislila jeste to što sam znala da neću biti jedina žena na kraju pošljunčanog puta usred nedodijje. Nekako je na osami.“

Upravo sam je zato i iznajmila, pomislila je Kejti. „Nije tako loše. Sad sam se već navikla.“

„Nadam se da ću se i ja navići“, rekla je i dunula u kafu da je prohladi. „I, šta te dovodi u Sautport? Sigurna sam da

nisu uzbudljive mogućnosti koje sa sobom nosi karijera *Kod Ajvana*. Imaš li rođake ovde? Roditelje? Braću, sestree?“

„Ne“, odgovorila je Kejti. „Sama sam.“

„Krenula si za dečkom?“

„Ne.“

„Dakle, jednostavno si se... doselila ovamo?“

„Da.“

„Zašto bi, za ime sveta, to učinila?“

Kejti nije odgovorila. Ista ta pitanja postavili su joj i Ajvan i Melodi i Riki. Znala je da se iza njihovih pitanja ne krije nikakva zla namera, da je posredi samo obična radoznalost, ali i pored toga, nikad nije bila sigurna šta da kaže osim da iznese istinu.

„Htela sam samo da negde počnem iz početka.“

Džo je otpila još jedan gutljaj kafe; činilo se da razmišlja o njenom odgovoru, ali, na Kejtino iznenađenje, nije postavila više nijedno pitanje. Umesto toga, jednostavno je klimnula glavom.

„Ima smisla. Ponekad je novi početak baš ono što čoveku treba. I mislim da je to vredno divljenja. Mnogi ljudi nemaju hrabrosti koja je potrebna za nešto takvo.“

„Misliš?“

„Znam“, rekla je. „I, šta nameravaš da radiš danas? Dok ja budem kukala, raspakivala se i čistila dok ne ogulim kožu s ruku.“

„Kasnije moram na posao. Ali izuzev toga, nemam velike planove. Moram da odem do prodavnice i kupim nešto.“

„Ideš li *Kod Fišera* ili u grad?“

„Idem samo do *Fišera*.“

„Jesi li sreła vlasnika? Onog sedokosog?“

Kejti je klimnula glavom. „Jednom-dvaput.“

Džo je ispila kafu, spustila šolju u sudoperu i uzdahnula. „U redu“, rekla je ne baš najpoletnije. „Dosta je bilo odugovlačenja. Ako ne počnem odmah, neću završiti nikad. Poželi mi sreću.“

„Srećno.“

Džo joj je mahnula. „Drago mi što sam te upoznala, Kejti.“

Kejti je s kuhinjskog prozora videla kako Džo istresa prostirku koju je ranije odložila. Delovala je ljubazno, ali Kejti nije znala je li spremna za susede. Iako bi možda bilo lepo povremeno proćaskati s nekim, navikla se da bude sama.

A opet, znala je da njena samonametnuta osama ne može trajati večno budući da živi u malom gradu. Morala je da radi, kupuje, hoda po gradu; neki gosti iz restorana već su je prepoznavali. Osim toga, mora priznati da je uživala u razgovoru sa Džom. Iz nekog razloga, osećala je da Džo nije samo onakva kakva izgleda na prvi pogled, već da je... dostojna poverenja, premda Kejti nije bila u stanju da to objasni. I ona je živela sama, što je svakako bila prednost. Kejti nije htela ni da pomisli kako bi reagovala da se u susednu kuću doselio muškarac i pitala se zašto nikad nije čak ni razmislila o takvoj mogućnosti.

Oprala je šolje za kafu i vratila ih u ormarić. Pokret je bio toliko poznat – odlaganje dveju šolja nakon jutarnje kafe – i načas ju je podsetio na život koji je ostavila za sobom. Ruke su joj zadrhtale, pa je pritisnula dlan o dlan i nekoliko puta duboko udahnula dok drhtanje najzad nije

prestalo. Pre dva meseca ne bi bila u stanju da to učini; čak i pre dve nedelje malo šta je mogla učiniti da to zaustavi. Premda joj je bilo drago što je ti nastupi brige više ne obuzimaju, to je takođe značilo i da se ovde počela opuštati, a to ju je plašilo. Jer opuštanje je značilo da bi mogla biti neoprezna, a to više nikad nije mogla dopustiti da joj se dogodi.

I pored svega toga, bila je zahvalna što se obrela u Sautportu. Bio je to stari gradić s nekoliko hiljada stanovnika, smešten na ušću reke Kejv Fir, tačno gde se reka spaja s priobalnom vodenom saobraćajnicom. Bila je to varoš s pločnicima i drvećem koje je pružalo hladovinu, i cvećem što je raslo u peskovitom tlu. Bradati lišaj visio je s granja, a japanska detelina puzala uz suva stabla. Posmatrala je decu kako voze bicikl i igraju se loptom, divila se brojnim crkvama koje su se nalazile gotovo na svakom uglu. Večeri su odzvanjale od pesme cvrčaka i kreketu žaba, i pomislila je kako joj se ovo mesto učinilo dobrim, još prvog dana. Tu se osećala *bezbedno*, kao da ju je sve vreme prizivalo obećavajući joj utočište.

Kejti je nazula stare konvers patike. Komoda je bila uglavnom prazna, u kuhinji nije bilo gotovo nikakve hrane, ali dok je izlazila iz kuće na suncem okupan dan i išla prema prodavnici, pomislila je: *Ovo je dom*. Udišući vazduh, koji je mirisao na zumbule i sveže pokošenu travu, znala je da godinama nije bila srećnija.